

[Niels Helveg Petersen.]

Ud fra de beregninger, man har fået præsenteret, er der efter mit skøn ingen mulighed for at komme uden om, at en udskrivningsprocent på 95 er et rimeligt skøn over beskatningens niveau på grund af de forstyrrelser og forvridninger, som kildeskattens indførelse medfører på en lang række områder. Der gennemføres betydelige lettelser i selve beskatningsgrundlaget ved sambeskatningens ophævelse og ved det højere lønmodtagerfradrag. Samtidig medfører kildeskatten større merudgifter på forskellige sociale områder. Disse forskydninger skal der skaffes dækning for, men der er samtidig her tale om forbedringer for store grupper af skatteydere. Dertil kommer, at kildeskatten medfører forskydninger i tidspunktet for afholdelse af visse udgifter, lige så vel som det vil medføre forskydninger på indtægtssiden. Dette skal der skabes økonomisk dækning for, og dermed er man nået frem til den udskrivningsprocent, som man har foreslået fra regeringens side.

Der er ikke med dette, som det påstås, tale om, at nu indleder regeringen en stor straffeaktion over for skatteyderne. Hvilken regering kunne have nogen interesse i at indlede en straffeaktion og pålægge befolkningen større skatter, end man skønnede nødvendigt? Det er ikke for at blive populær, at man har foreslået en udskrivningsprocent på 95, men fordi man mener, det er nødvendigt, hvis vi skal nå de mål, som vi må sætte os i den økonomiske politik: at skabe en bedre balance over for udlandet med samtidig fastholdelse af mulighederne for varig høj beskæftigelse.

Socialdemokratiet forsøger at oppiske en katastrofestemning omkring dette skatteforslag. Jeg tror ikke, det vil lykkes. Der er ikke tale om, at man med den udskrivning af skat, som er foreslået, tvinger befolkningen til at gå ned i levestandard. Der vil fortsat være plads for en betydelig udvidelse af det private forbrug i 1970.

Jeg tror nok, man må sige, at tonen i folketinget på det sidste er blevet noget hårdere, end den var i begyndelsen, men sådan må det gå, når der præsenteres en oppositionspolitik, der på den ene side viser sig som et konstant pres for at sætte de offentlige udgifter i vejret, og som på den anden side kalder det for en forbrydelse at kræve mid-

lerne ind til dækning af de forskydninger, der sker ved kildeskattens indførelse. Jeg håber, at oppositionen i fremtiden vil indse, at også den har en forpligtelse til at sørge for en bedre balance mellem de krav, den selv har stillet, og de byrder, den selv vil være med til at pålægge.

Den første hele folketingssamling under denne regering er nu til ende, og umiddelbart foran ligger en folkeafstemning om 18 års valgret. Jeg håber, de 18 år vil sejre ved folkeafstemningen. Jeg synes på en måde, at man i denne diskussion vender spørgsmålet lidt på hovedet. Udgangspunktet må være, at i et demokrati har borgerne ret til at stemme. Der skal meget tungtvejende grunde til at nægte en befolkningsgruppe valgret. Sådanne tungtvejende grunde findes efter min opfattelse ikke, når det drejer sig om de 18—21-årige. Det vil være en god slutsten på dette folketingsarbejde, hvis vi kunne få en folkeafstemning, der banede vejen for 18 års valgret.

Aksel Larsen: Folkeafstemningen får vi. Jeg ikke blot håber på, men regner med, at den bekræfter folketingets vedtagelse, og at den 18 års valgret bliver en kendsgerning.

Må jeg i øvrigt sige, at det er en gammel skik, at folketinget slutter sit arbejde med en såkaldt storpolitisk debat ved tredje behandling af tillægsbevillingslovforslaget, som i øvrigt er det eneste emne, der ikke berøres af ordførerne i debatten. Denne skik er så gammel, at den er blevet dårlig, og den burde erstattes af en ny og bedre.

Når folketinget indleder sit arbejde i begyndelsen af oktober, sker det med en politisk debat på grundlag af statsministerens redegørelse for rigets almindelige situation og de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Det forekommer mig rimeligt, om også afslutningsdebatten indledes med en redegørelse af statsministeren, en slags beretning, der passende kunne bygges over ordene: det lovede vi, og det gennemførte vi — selv om jeg levende kan forestille mig, at det vil ikke passe statsministeren at have en sådan overskrift over en tale i dag. Den formelle mulighed for en sådan statsministerindledning til debatten kunne jo nemt skaffes ved, at der stilles en forespørgsel til statsministeren. Tanken fremsættes hermed til overvejelse.